

[Ebba Strange]

til mænds, og jeg tror ikke, den eneste løsning er at sige: så skal vi have flere kvinder i mandefag. Det er også vigtigt, at man interesserer sig for at få kvinder i arbejde her og nu. De kvinder, der lever her og nu, kan ikke leve af, at deres børnebørn får beskæftigelse i mandefagene.

Til fru Hanne Sverinsen, der talte om, at kønskvotering var en dårlig idé – det var kvinders kvalifikationer, der skulle være afgørende for, om de kom ind i det politiske liv – vil jeg sige, at jeg repræsenterer det eneste parti, der faktisk har praktiske erfaringer med at anvende en kønskvoteringsordning, og min erfaring er, at vi har fået så mange fremragende kvalifikationer på bordet, som vi aldrig ville have fået, hvis ikke nogle kvinder var kommet frem, om hvem mændene ikke troede at de havde kvalifikationer, og som såmænd dårlig nok troede det selv. Men det var nogle andre kvalifikationer, og derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi i en kvindelig udviklingsstrategi også diskuterer, hvad det er for kvalifikationer, vi lægger vægt på, om det kun er dem, vi har fået præsenteret fra mændene gennem hele vores lange historie, eller der også er nogle andre, som vi kan bidrage med.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg vil gerne sige til fru Helle Degn, at da vi tidligere har været enige om, at lovgivning alene ikke gør det, og at handlingsplaner alene heller ikke gør det, men er nødvendige, er det også klart, at det i ligestillingsarbejdet er meget væsentligt, at kvindeorganisationerne, kvindebevægelsen, er inddraget. Det, at regeringen ikke har kunnet medvirke til, at kvindeorganisationerne, kvindebevægelsen, har fået en selvstændig paragraf på finansloven, betyder jo ikke, at der ikke er ydet økonomisk støtte til kvindebevægelsen. Der er, som jeg nævnte det før, ydet et ganske anseligt beløb til Danske Kvinders Nationalråd: 200.000 kr. i år plus det, der er fra undervisningsministeriet. Der er ydet støtte til Kvindeforbund, der er ydet støtte til KULO, og der er ydet støtte til Dansk Kvindesamfund i mindre størrelsesorden.

Det er væsentligt med kvinder i beslutningsprocessen. Jeg kunne jo henvise til det, fru Eva Møller sagde, men jeg er enig i, at det er væsentligt at gøre en indsats for, at

kvinder kommer med. Om vi så er det land, der ligger dårligst inden for Norden, så ligger vi dog meget fint sammenlignet med EF, Vesteuropa og den øvrige del af verden, men jeg vil selvfølgelig ikke hænges op på, at 24 pct. er nok, for det synes jeg selvfølgelig ikke det er.

Hvad angår den alternative kvindekongress, finder jeg det beklageligt, at de to konferencer ikke kører samtidig, som de gjorde i Mexico og i København, således at folk kunne gå fra det ene sted til det andet, men det har nu ikke været teknisk muligt at få gennemført dette. Men den alternative kongress er jo sådan set kvindebevægelses, den enkelte kvindes, kongress, så det kan vel ikke være meningen, at alle de officielle regeringsdelegationer skal være dér og skal blande sig i debatten dér.

Hvad angår de bemærkninger, fru Ebba Strange gjorde, vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, at der i 1975 var tale om et frimærke med overporto. Der har været rettet henvendelse til ministeren for offentlige arbejder gennem det udvalg, der blev nedsat til at følge 1980-kongressen op, om, at man også her i 1985 kunne få et frimærke med overporto. Ministeren for offentlige arbejder har ikke kunnet støtte dette forslag, idet der allerede på det tidspunkt, hvor vi kom frem med det, har været overvejelser i gang om et frimærke til en række andre formål.

Den million kroner, der fra dansk side er givet til Forum 1985, er ikke givet til deltagelse for danskere, der skal rejse derned, den er givet som et beløb til støtte for forberedelsen af det organisatoriske, sådan at man i det hele taget kan etablere et Forum 1985. Der er altså ikke noget med, at den bevilling bruges til at sende kvinder af sted. Den er simpelt hen givet, for at Forum 1985 kan køre.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg takker for svaret og skal kun lige komme med to korte bemærkninger. Den ene er, om den danske regering så har overvejet at give støtte til u-landskvindernes deltagelse i Nairobi-kongresserne, og den anden er, at jeg er helt enig med arbejdsministeren og fru Hanne Severinsen i, at det er kolossalt farligt, hvis regeringerne – disse statsapparater – på nogen måde begynder at sætte sig på den